

Andrzej Kempisty

Sarnaki, pow. Łosice

Informator Archeologiczny : badania 2, 202-203

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

w.n.e. i trapezowate - II grupa Almgrena - II/III w. n.e.

Ceramika z omawianego stanowiska pod względem techniki i formy należy do dziedzictwa poprzednich okresów kultury pomorskiej. Szczególnie dotyczy to naczyń brunatnych, które swoją przysadzi- tością o zaokrąglonym profilu są typowe dla regionalnej produkcji północnych ziem Polski. Dotyczy to także popielnic, mis i kubków.

Na podstawie ww materiału i form pochówków omentarzysko w Ruśy, pow. Golub-Dobrzyń można datować na III w. n.e. Ponieważ przebadany teren stanowi tylko mały wycinek olbrzymiego /w dużej części zniszczonego/ omentarzyska, można przypuszczać, że odkryte , pochówki mogą reprezentować tylko jedną fazę istnienia omentarzys- ka. Dalsze badania, planowane w przyszłym roku, być może skorygują podaną wyżej chronologię i uzupełnią wiadomości o tym bogatym omentarzysku.

RYBNA, pow. Brzeg

patrz okres halstacki

SARNAKI, pow. Łosice

**Zakład Badań Polskiego Sred-
niowiecza Uniwersytetu War-
szawskiego i Politechniki
Warszawskiej**

**Badania prowadził dr Andrzej Kempisty. Finansował
WKZ w Warszawie. Drugi /ostatni/ sezon badań.
Cmentarzysko z późnego okresu wpływów rzymskich.**

**W roku 1968 zakończono ratownicze badania silnie zniszczonej.
wchodniej partii cmentarza położonego na stoku morenowego wzgórza.**

Cała wierzchołkowa i zachodnia część wzgórza została już woseń-
niej wybrana w wyniku eksploatacji żwiru i piasku. Jak wynika z
relacji i wcześniejszych odkryć pierwotny obszar cmentarza obej-
mował również zniszczone partie wzgórza i dlatego przysjąd należy,
że uratowany i przebadany teren reprezentuje saledwie fragment zna-
cznie rozleglejszego obiektu.

Łącznie, w ciągu dwóch sezonów badawczych, znaleziono 52 gro-
by z pochówkami ciałopalnymi i szkieletowymi. Większość grobów za-
legała bardzo płytko pod ziemią i z tego powodu były one źle zach-
wane. Część jednak dostarczyła kompletnych i dobrze zachowanych
zespołów, zwłaszcza kiedy chodzi o pochówki ciałopalne popielnicoo-
we i szkieletowe. Stosunek ciałopalnych do szkieletowych wynosi:
39:13, to jest 25% ogółu pochówków należało do odmiany szkieleto-
wej. Większość tych pochówków zawierała szczątki dzieci.

Na podstawie zachowanego materiału rozpiętość chronologiczną
cmentarza da się określić na czas od schyłku okresu B₂ do C₂.
Wszystkie zachowane fibule należą do typu z podwiniętą nóżką, ale
niektóre inne zabytki metalowe i ceramika wskazują, że początki
użytkowania obiektu przypadają na schyłek starszego okresu rzym-
skiego.

SIEMIECHÓW, pow. Łask

patrs okres halstaeki

SŁUPIA NOWA, pow. Bodzentyn

Museum Archeologiczne

/Góry Świętokrzyskie/

w Krakowie

Stanowisko 10